

فیروز دین شرف

فیروز دین شرف دا اصل ناں فیروز دین تے تخلص شرف سی۔ آپ پنڈ تونہ ننگل (راجہ ساسی) امرتسر وچ میاں دیرو خان دے گھر 1901ء وچ پیدا ہوئے۔ والد صاحب ریلوے پولیس وچ ملازم سن۔ قیام پاکستان ویلے ہجرت کر کے لاہور آن وے۔ بابو شرف ہوراں نے ذاتی سطح اُتے فارسی، اردو تے پنجابی زبانان دی پڑھیاں تے ایہناں زبانان دی پرانی شاعری دا وی چنگی طرحاں مطالعہ کیتا۔ شاعری وچ ادہناں نے استاد محمد رمضان ہمدن نوں اپنا استاد بنایا۔ ادہناں نے پہلی نظم 1911ء وچ لکھی سی تے ادہناں دا کلام مختلف اخباراں تے رسالیاں وچ چھپن لگ پیا۔

بابو فیروز دین شرف پہلاں پہل روائتی شاعری کردے رہے پر چھیتی ای ادہ مقصدی شاعری دل پرت آئے تے ادہناں نے بڑیاں حقیقت پسندانہ نظماں لکھیاں جیہناں دی وجہ نال ادہ بوہت مشہور ہو گئے۔ پنجابی زبان تے ادب دے قدرداناں نے ادہناں نوں پنجابی ببل دے خطاب نال نوازیا۔ آپ 13 مارچ 1955ء نوں وفات پا گئے۔

ادہناں دیاں کتاباں وچوں سنہری کلیاں، فوری درشن، پریم ہمارے، جوگن، شرف نشانی تے سی حرفی مزدور خاص طور تے ذکر دے قابل نیں۔ شرف ہوراں نے غزل بوہت گھٹ اکھی۔ ادہ بنیادی طور تے نظم تے گیت دے شاعر سن۔

مثال

جے توں پندھ زندگی دا سوکھ نال کنٹا ایں
 دنیا دے لوجھ والی موہیوں اتار گنڈھ
 پتلا پھڑس اک دا جہان وچ گھٹ کے توں
 جئے کھنے نال پیا ایویں نہ پیار گنڈھ
 بھلا رب آسے نوں جگ دی مستحاجی کاہدی
 مرآتے چکدا نہیں گھوڑے اسوار گنڈھ
 پیچ پیچ پلے بنھ کم سارے نیکیاں دے
 شوم جویں رکھ دا ہے پیساں نوں مار گنڈھ
 بھیت اک دوسرے دا لڑکے بھی کھولیئے نہ
 دلاں وچ پوے بھانویں لکھتے ہزار گنڈھ
 لک تیرا توڑ دین وادھو فیل صوفیاں ایہہ
 وقوں باہری چپی ہوئی کر دی اے خوار گنڈھ
 شرف تیسری زندگی دا سٹانیک چاہیدا اے
 نتو ہتھ رستہ اوہدے سرے اُتے مار گنڈھ

(سنہری کلیاں)